

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Tomáš Němeček**, bytem Mirovická 1116/29, Praha 8-Kobylisy, proti žalovanému: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 24.8.2011 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 ve věci žádosti žalobce ze dne 15.7.2011 o poskytnutí informací o platových poměrech dvou zaměstnanců.

t a k t o:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 24.8.2011 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 a rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 ve věci žádosti žalobce ze dne 15.7.2011 o poskytnutí informací o platových poměrech dvou zaměstnanců se ruší.
- II. Žalovanému se nařizuje, aby žalobci poskytl informace v rozsahu požadovaném žádostí žalobce ze dne 15.7.2011, a to do 15. dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 13.9.2011, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 24.8.2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 o odmítnutí žádosti žalobce ze dne 15.7.2011 o poskytnutí informací o platových poměrech dvou zaměstnanců podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu

k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Žalobce v žalobě tvrdí, že se dne 15.7.2011 obrátil na Českou televizi se žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informací o platových poměrech dvou zaměstnanců, a to a) ředitele pro obchod a marketing Roberta Kvapila a b) ředitele Televizního studia Brno Karla Buriana. Požadovanou informací byly v obou případech platové poměry (mzda, příplatky, mimořádné odměny atd.) za období leden až červen 2011, případné odměny za rok 2010 a u všech případných odměn i uvedení důvodu jejich udělení. Učinil tak s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 57/2010-79.

Tato žádost byla Českou televizí zamítnuta s odvoláním na ust. § 4 a 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů s tím, že požadované údaje nelze poskytnout bez souhlasu dotčených osob a ten nebyl poskytnut. Odkázáno bylo i na ust. § 10 téhož zákona, podle něhož nesmí subjekt údajů utrpět újmu na svých právech. K uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu argumentovala tím, že se zabývá zaměstnanci veřejné správy, Česká televize však není orgánem veřejné správy a její zaměstnanci nejsou tudíž zaměstnanci veřejné správy.

Odvolání žalobce, v němž poukázal na to, že se Česká televize odvolává na starší zákon na ochranu osobních údajů (*správně má být na zákon o svobodném přístupu k informacím, pozn.soudu*), zatímco uvedený rozsudek již vychází z novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb., že byl tímto rozsudkem proveden závazný výklad soudem, který je jednoznačný a vypořádal se s namítanou ochranou osobních údajů a že se na Českou televizi vztahuje zákon o svobodném přístupu k informacím a uvedený rozsudek lze na ni vztáhnout analogicky, bylo rozhodnutím generálního ředitele České televize zamítnuto. Generální ředitel se ztotožnil s výkladem zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k zákonu o ochraně osobních údajů i s tím, že na zaměstnance České televize nelze uvedený judikát aplikovat. Bylo by to možné jen za kumulativního splnění tří podmínek: a) povinný subjekt by byl orgánem veřejné správy, b) jeho zaměstnanci by pobírali plat, c) plat by jim byl vyplácen pouze z veřejných prostředků.

Žalobce uvádí, že zákon o svobodném přístupu k informacím už mu nepřiznává žádné další právní prostředky k získání požadovaných informací a má za to, že již rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 57/2010-79 se vypořádává s žalovaným namítanou ochranou osobních údajů, když nemá právo na ochranu osobních údajů za neomezené. Lze z něho dovodit, že poskytnutí některých osobních údajů podle zákona o svobodném přístupu k informacím je povinností a jde o poskytnutí oprávněné. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a jako instituce založená zákonem hospodaří s veřejnými prostředky (koncesionářské poplatky). Existuje tak veřejný zájem na kontrole jejího hospodaření, jejíž součástí je i výše a přiměřenost odměn představitelů České televize. Dále žalobce poukazuje na schůzku představitelů Ministerstva vnitra, Úřadu pro ochranu osobních údajů a Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 23.8.2011, z níž vzešlo doporučení výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu respektovat a informace poskytnout a podle metodiky z 6.9.2011 zveřejněné na stránkách Úřadu pro ochranu osobních údajů se doporučuje pravidlo, dle něž při poskytování platů, mezd, odměn se platy u vrcholných představitelů s klíčovou odpovědností a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí mají poskytnout zásadně vždy, neboť mohou být předmětem kontroly a následné diskuze. Žalobce je přesvědčen, že toto metodické pravidlo

lze plně aplikovat i na dva vrcholné představitele České televize. Poukazuje na „dobrou praxi“ britské BBC, která na svých stránkách rutinně zveřejňuje údaje o platech, odměnách, ale dokonce i výdajích 20 vrcholných představitelů. U dvou z nich jde o postavení srovnatelné s postavením zaměstnanců České televize, ohledně nichž informace žádal.

Dne 4.11.2011 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém odkazuje na argumentaci uplatněnou v rozhodnutí generálního ředitele o odvolání ze dne 24.8.2011 a odkazuje na metodiku k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona zveřejněnou 6.9.2011. K tomu dále uvádí, že subjekty, z jejichž jednání metodika vzešla, chápou tuto jako „... návod pro celou řadu žádostí o informace týkající se vrcholných činitelů veřejné moci...“ a z této citace vyvozuje, že i tato (právně nezávazná) metodika dopadá na představitele veřejné moci (tedy představitele orgánu veřejné správy). Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu následující podstatné skutečnosti, které nejsou mezi stranami sporné:

Žalobce se dne 15.7.2011 obrátil na Českou televizi se žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Požadovanými informacemi byly informace o platových poměrech dvou zaměstnanců, a to ředitele pro obchod a marketing a ředitele Televizního studia Brno, tak jak je již uvedeno shora v žalobě, a to s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 57/2010-79 a jeho argumentaci, že jde o příjemce veřejných prostředků, a s odkazem na ust. § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Rozhodnutím ze dne 29.7.2011 Česká televize tuto žádost odmítla s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a na ust. § 4 a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), z nichž dovodila, že nelze poskytnout požadované údaje bez souhlasu dotčených osob, a tento souhlas udělen nebyl. Odkázala také na § 10 zákona o ochraně osobních údajů s tím, že jako zpracovatel osobních údajů musí dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech. Rozsudek Nejvyššího správního soudu, o který žadatel svůj nárok opřel, považovala za neaplikovatelný na daný případ, neboť se zabývá zaměstnanci veřejné správy. Česká televize není takovým orgánem, a tudíž ani její zaměstnanci nejsou zaměstnanci veřejné správy. Uvedený judikát se tak nezabýval otázkou, zda lze poskytnout údaj o výši odměny obecně všech příjemců veřejných prostředků.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9.8.2011 odvolání, ve kterém poukázal, že Česká televize se odvolává na starší zákon na ochranu osobních údajů. Zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu však již reaguje na změnu provedenou novelou č. 61/2006 Sb. a platí výkladové pravidlo *lex posterior derogat priori*. Závazný výklad v České republice poskytují soudy a výklad v uvedeném rozsudku č.j. 5 As 57/2010-79 má za jednoznačný, když se vypořádá i s namítanou ochranou osobních údajů. Má za to, že na Českou televizi se vztahuje zákon o svobodném přístupu k informacím a tudíž analogicky i shora uvedený rozsudek.

Generální ředitel České televize dne 24.8.2011 žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce v celém rozsahu zamítl a rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že zákon č. 61/2006 Sb. novelizoval s účinností od 23.3.2006 zákon č. 106/1999 Sb. a nikoliv zákon o ochraně osobních údajů. Uvedená novela

pak do zákona o svobodném přístupu k informacím vložila ust. §8a, podle něhož bylo postupováno. Zmiňovaný judikát nelze na zaměstnance České televize analogicky aplikovat, protože to lze pouze za splnění kumulativních podmínek: a) povinný subjekt orgánem veřejné správy, b) jeho zaměstnanci by pobírali plat, c) plat by jim byl vyplácen pouze z veřejných prostředků. Tyto ale splněny nebyly, když i žalobce sám uvádí, že Česká televize není orgánem veřejné správy, její zaměstnanci nepobírají plat podle § 109 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který se odvíjí od platových tarifů, ale mzdu, sjednanou smluvně. Mzda je vyplácena z finančních zdrojů České televize, kterými podle § 10 zákona o České televizi jsou za a) televizní poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu a za b) příjem z vlastní podnikatelské činnosti. Navíc generální ředitel nesdílí názor žalobce, že se Nejvyšší správní soud v judikátu vypořádal „s namítanou ochranou osobních údajů“, neboť v návaznosti na část žalobcem citovanou soud dále uvedl, že s ohledem na tyto závěry je nedůvodným stížní bod 2) /tj. střet dvou ústavně chráněných práv/ o nutnosti posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. Uvedený judikát se tak střetem ústavně zaručeného práva na ochranu osobních údajů a práva na informace, ani s námitkou žalovaného, že při střetu dvou chráněných práv je posouzení přednosti nutno provést pro každý případ jednotlivě a s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, nezabýval.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily souhlas (§ 51 s. ř. s.). Věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle článku 17 odst. 1 Listiny jsou „(s)voboda projevu a právo na informace...zaručeny“. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení má „každý...právo...svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu“. Podle odst. 4 přitom „(s)vobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. Konečně podle odst. 5 uvedeného ustanovení jsou „(s)tátní orgány a orgány územní samosprávy...povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon“.

Právním předpisem jednoduchého práva de facto provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v § 2 odst. 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že „povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a **veřejné instituce**“.

V nyní posuzované věci nevyvstal výslovně mezi účastníky řízení spor, zda je Česká televize povinným subjektem, konkrétně veřejnou institucí ve smyslu posledně citovaného ustanovení a je tedy žalobci povinna poskytnout požadované informace.

Městský soud v Praze proto má tuto skutečnost za nespornou, neboť obsahem neurčitého právního pojmu „veřejná instituce“ se ve své rozhodovací praxi opakovaně

zabýval Ústavní soud. Ve svém nálezu ze dne 27.2.2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, <http://nalus.usoud.cz>, Ústavní soud nejprve vymezil tuto skupinu negativně ve vztahu ke státnímu orgánu, orgánu územní samosprávy a veřejnoprávní korporaci a uzavřel, že „(z) množiny veřejnoprávních subjektů za takové pak nutno považovat veřejný ústav a veřejný podnik, veřejné fondy a veřejné nadace. Jejich společnými znaky jsou veřejný účel, zřizování státem, kreování jejich orgánů státem, jakož i státní dohled nad jejich činností“.

Podstatně podrobněji se však výkladem neurčitého právního pojmu „veřejná instituce“ Ústavní soud zabýval ve svém nálezu ze dne 24.1.2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, <http://nalus.usoud.cz>, když zvažoval, zda je pod jeho rozsah třeba zařadit rovněž státní podnik Letiště Praha. Ústavní soud v uvedeném nálezu předeslal, že „z hlediska ústavněprávního je povinnost poskytovat informace o své činnosti, nadto toliko přiměřeným způsobem, uložena státním orgánům a orgánům územní samosprávy, a to za podmínek stanovených zákonem, jímž je in concreto mj. právě zákon č. 106/1999 Sb. Této povinnosti potom odpovídá právo oprávněných subjektů domáhat se v příslušném rozsahu sdělení požadované informace. Na základě čl. V zákona č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů, byla pak do ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vložena slova "a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky". (...) Ústavní soud přitom k pojmu "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky" již dříve (srov. např. III. ÚS 671/02, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 29, náleží č. 10) vyslovil právní závěr, že do množiny subjektů veřejných institucí hospodařících s veřejnými prostředky patří - kromě České televize a Českého rozhlasu - všechny subjekty, naplňující definiční znaky pojmu "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky". Ke změně ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím došlo poté zákonem č. 61/2006 Sb. s účinností od 23. 3. 2006, kdy byla vypuštěna z tohoto ustanovení slova "hospodařící s veřejnými prostředky", tato změna však na rozhodování Ústavního soudu v dané věci neměla vliv.“

V citovaném nálezu Ústavní soud podotknul, že „současný vývoj prakticky znemožňuje striktní oddělení všech institucí soukromých od všech institucí veřejných (přitom ani dříve o tom v teorii práva nepanovala shoda), což souvisí právě s tenkou a často ne zcela zřetelnou hranicí mezi soukromým a veřejným právem. Je potom možné poukázat na sbližování právnických osob soukromého práva a práva veřejného v poslední době.... Je tak třeba reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Lze si tak představit instituci, která kupříkladu v procesu svého vzniku (zániku) obsahuje soukromoprávní prvky, nicméně ostatní hlediska budou směřovat k závěru o její veřejnoprávní povaze. (...) Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak dle přesvědčení Ústavního soudu nejen **a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu)**, ale rovněž **b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce)**, **c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci)**, **d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).**

Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou institucí posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze“ (zvýraznění doplněno – poznámka soudu).

Městský soud v Praze vzhledem k předně uvedenému má za nadbytečné v daném případě posuzovat naplnění jednotlivých kritérií vymezených pod písm. a) až e) shora. Jestliže nálezem Ústavního soudu byla česká televize nepochybně „veřejnou institucí“ shledána.

Česká televize jako povinný subjekt je tak vázána zákonem o svobodném přístupu k informacím a její rozhodnutí o žádosti podané podle tohoto zákona musí být v době jeho vydání v souladu s tímto zákonem.

O žádosti žalobce z 15.7.2011 rozhodoval žalovaný, následně o odvolání generální ředitel žalovaného za účinnosti zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění novely provedené zákonem č. 61/2006 Sb./účinným od 23.3.2006/, kterým bylo do tohoto zákona /bod 18/ vloženo nejen ustanovení § 8a, podle něhož „*Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*4a)“, ale rovněž /bod 19/, jímž byl za § 8a vložen nový § 8b, který včetně nadpisu a poznámek pod čarou č. 4b a 4c zní:

§ 8b

Příjemci veřejných prostředků

(1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje4b) o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území4c).

(3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

4b) § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.

4c) Například zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 12/2001 Sb., o státní pomoci při obnově území postiženého živelní nebo jinou pohromou a o změně zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o státní pomoci při obnově území).“

Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 24.8.2011 aprobovalo závěr České televize vyslovený v rozhodnutí prvního stupně ze dne 29.7.2011 jako správný s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Odvolací důvody žalobce, poukazující v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 57/2010-79 na změnu právní úpravy provedenou zákonem č. 61/2006 Sb.(byť zjevně mylně

označenou jako novelu zákona o ochraně osobních údajů žalobcem v prvním odvolacím důvodu), nebyly shledány důvodnými, ač z obsahu odvolání bylo zjevné, že se žalobce dovolával s odkazem na uvedený judikát aplikace ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném v době vydání rozhodnutí, a tedy splnění povinnosti poskytnout základní osobní údaje o příjemci veřejných prostředků v rozsahu vymezeném ustanovením § 8b odst. 1 a 3.

Spornou otázkou se tak stala otázka, zda lze zaměstnance České televize považovat za „příjemce veřejných prostředků“ ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a zda Českou televizi, jako veřejnou instituci, i když není orgánem veřejné správy (v tom jsou účastníci sporu ve shodě) stíhala povinnost poskytnout žalobci informace žádostí požadované, a to právě podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Vydané rozhodnutí generálního ředitele vyloučilo aplikaci tohoto ustanovení, resp. aplikaci závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu na daný případ s tím, že kumulativně nejsou splněny tři podmínky, které ve věci řešené Nejvyšším správním soudem byly podle žalovaného dány, a to jednak, že Česká televize není orgánem veřejné správy, jednak její zaměstnanci nepobírají plat, ale mzdu, jednak plat by musel být vyplácen pouze z veřejných prostředků.

Takto provedené zúžení aplikace ustanovení § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím však je v rozporu se samotným zněním zákona a nelze k němu dospět ani na základě závěrů vyslovených uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, jehož se žalobce dovolával.

Skutečnost, že v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu byla předně řešena otázka, zda lze zaměstnance veřejné správy považovat za „příjemce veřejných prostředků“ vychází ze skutkových premis daného řešeného případu. Nelze však z ní učinit závěr, že ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje jen na příjemce veřejných prostředků, kteří jsou zaměstnanci orgánu veřejné správy. Pakliže zákon o svobodném přístupu k informacím v ust. § 2 odst. 1 mezi povinné subjekty řadí i „veřejné instituce“ a v § 8b odst. 1 a 3 všechny takto vymezené povinné subjekty zavazuje povinností poskytnout základní osobní údaje o osobě, které takový povinný subjekt poskytl veřejné prostředky a o výši těchto prostředků, pak je povinností i veřejné instituce poskytnout základní osobní údaje o příjemci veřejných prostředků v rozsahu takto zákonem vymezeném.

Obdobně neobstojí zužující premisa, že musí jít o zaměstnance pobírající plat (rámcově vymezený tarifem), nikoli mzdu. Stejně jako Ústavní i Nejvyšší správní soud po zjištění, že zákon o svobodném přístupu k informacím nedefinuje pojem „příjemce veřejných prostředků“, vycházely z obecné definice pojmu „veřejné prostředky“ obsažené v § 2 písm. g/ zák. č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, který veřejné prostředky definuje jako veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu, státní příspěvkové organizaci, státnímu fondu, územnímu samosprávnému celku, městské části hlavního města Prahy, příspěvkové organizaci územního samosprávného celku, příspěvkové organizaci městské části hlavního města Prahy nebo jiné právnické osobě zřízené k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem nebo **právnické osobě zřízené na základě zvláštního právního předpisu, která hospodaří s veřejnými prostředky** (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nalus.usoud.cz, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, www.nssoud.cz).

V daném případě je nesporné, že Česká televize je právnickou osobou zřízenou zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále jen „zákon o České televizi“) za účelem poskytování veřejné služby (§ 2 a 3 tohoto zákona), která hospodáří s vlastním majetkem, jehož základem je majetek převedený z Československé televize a jejími finančními zdroji dle § 10 tohoto zákona jsou za a) televizní poplatky vybírané podle zvláštního právního předpisu, za b) příjem z vlastní podnikatelské činnosti. Oprávnění vykonávat podnikatelskou činnost (§ 11) je omezeno na činnost, která souvisí s předmětem její činnosti a nesmí ohrozit její úkoly vymezené ust. § 2 a 3. Majetek a finanční zdroje je povinna Česká televize používat k plnění úkolů veřejné služby, televizní poplatky dle § 1 zákona č. 348/2005 Sb. slouží k financování veřejné služby České televize. Ta je povinna také odděleně účtovat o činnostech spočívajících v poskytování veřejné služby a o podnikatelských činnostech (§ 11a), technickou a výrobní základnu je povinna využívat pouze v souladu s tímto zákonem (§13). Její hospodaření tzn. nakládání s finančními zdroji (včetně vlastní činnosti) je kontrolováno Radou České televize, orgánem voleným Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky. Poslanecké sněmovně jsou předkládány Výroční zprávy o hospodaření České televize (§§ 4, 6, 8, 8a zákona o České televizi). Ve věcech kontroly hospodaření České televize je poradním orgánem Rady České televize dozorčí komise (§8a) zákona o České televizi/.

Finanční zdroje České televize, z nichž je nutno předně pokrýt náklady na řádné plnění veřejné služby (kterou nesmí ohrozit ani podnikatelská činnost, když tuto je oprávněna Česká televize vykonávat jen pakliže souvisí s veřejnou službou) a z nichž je za tímto účelem i vyplácena mzda zaměstnancům, tak představují prostředky k zajištění financování veřejné služby, nakládání s nimi je nutno považovat za nakládání s veřejnými prostředky a příjemce mzdy za příjemce veřejných prostředků. Stanoví-li ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout základní údaje o osobě, které poskytl povinný subjekt veřejné prostředky, není rozhodnou skutečností, zda jsou takto poskytnuty jako plat nebo jako mzda či odměna. Jestliže plat je v zásadě vymezen platovým tarifem a je tak vynakládání veřejných prostředků rámcovým způsobem závazně stanoveno, tím spíše se veřejné kontrole nemůže vymykat (i za stavu, kdy je zřízen orgán prostřednictvím něhož se uplatňuje právo na kontrolu činnosti, § 4 a § 8a zákona o České televizi) nakládání s veřejnými prostředky, primárně určenými zákonem o České televizi k plnění úkolů veřejné služby, není-li způsob nakládání nijak limitován, ale vynakládání je sjednáváno smluvně.

Nijak případný není rovněž argument České televize, že plat by musel být vyplácen pouze z veřejných prostředků. Jak již bylo shora uvedeno, Ústavní soud (již v nálezu III.ÚS 671/02, odkaz též i v navazujícím nálezu I.ÚS 260/06) Českou televizi jednoznačně zařadil do množiny subjektů „veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky“, kdy tento pojem byl v ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vložen na základě čl. V zák.č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon o České televizi. Skutečnost, že prostředky, s nimiž hospodáří Česká televize (byť nejde o majetek státu), jsou („pouze“) veřejnými prostředky, kdy jí výhradně slouží k zajištění veřejné služby, k níž byla zákonem o České televizi zřízena, tak byla shledána. Ani změna § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím provedená zákonem č. 61/2006 Sb. s účinností od 23.3.2006, kdy byla vypuštěna z tohoto ustanovení slova „hospodařící s veřejnými prostředky“ pak nemá na povahu České televize jako veřejné instituce, a tedy povinného subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím, vliv.

Argumentace napadeného rozhodnutí na str. 3 uvedená k odvolacím důvodům žalobce tak nemůže obstát, závěr o odmítnutí poskytnutí informací požadovaných žádostí soud shledal v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Nesprávné jsou rovněž závěry napadeného rozhodnutí učiněné v reakci na citaci žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu a odvolací důvod vymezený bodem II. odvolání. V uvedeném rozsudku, jehož části žalobce citoval, Nejvyšší správní soud uvedl, že ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v § 8a téhož zákona a dovedl, že základní osobní údaje (blíže specifikované v § 8b odst. 3 téhož zákona) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Za „příjemce veřejných prostředků“ (v návaznosti na výlukou z výluky v § 8b odst. 2) je tak podle tohoto rozsudku dle zákona de facto považován každý, komu je vyplacena i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Z ustanovení § 8b odst. 3 zákona pak vyplývá, že základní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon v tomto ustanovení tak výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. V návaznosti na tento závěr Nejvyšší správní soud uvedl, že „Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t.j. o poskytnutí oprávněné.“ Jestliže následně Nejvyšší správní soud (s ohledem na uvedené závěry) shledal nedůvodným stížní bod 2 (tj. střet dvou ústavně chráněného práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů), pak proto, že se taková otázka stala vzhledem k předně učiněnému závěru k § 8b odst.1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, že *„Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne“*, bezpředmětnou.

Městský soud v Praze v daném případě, kdy byly požadovány informace ve smyslu ust. § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neshledal žádný důvod bránící poskytnutí požadovaných informací. Šlo o informace o platových poměrech dvou zaměstnanců zastávající významné vedoucí funkce ve struktuře České televize, jednak funkci ředitele pro obchod a marketing, jednak funkci ředitele Televizního studia Brno. V obou případech jde o funkce, vedle generálního ředitele (kterému určuje mzdu Rada České televize), v postavení s vysokou odpovědností a rozsáhlou řídicí a rozhodovací pravomocí, a proto údaje o jejich příjmech je v zájmu kontroly a veřejné diskuze nutno poskytnout. Soud neshledal v daném případě zákonný důvod k omezení práva na informace, rovněž tak ani k provedení testu proporcionality, neboť nejde o „řadové“ zaměstnance plnící běžné pracovní úkoly na nižších pozicích.

Městský soud v Praze z uvedených důvodů dospěl k závěru, že Česká televize je povinným subjektem, veřejnou institucí, kterou váže povinnost poskytnout informace stanovená v ust. § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a žalobce má na poskytnutí informací o platových poměrech dvou zaměstnanců žalovaného nárok. Soud proto zrušil rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 24.8.2011 o odvolání žalobce proti rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 i rozhodnutí České televize ze dne 29.7.2011 (§ 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím) a žalovanému nařídil poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace v rozsahu požadovaném v jeho žádosti ze dne 15.7.2011.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a plně úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000,-Kč, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí v bodě III.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2012

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu